

ΣΤΗΝ ΚΟΥΡΥΦΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

«Ελαμπε πάνω ένα φῶς καὶ κάτω στὴν κεντηφόρα τοῦ βουνοῦ, στὸ ἡμίφως ποὺ σκόρπιζε ἡ ἀμψύδα τοῦ χιονοῦ διὸ ἀνθρώποι ἀνέβαιναν.—Μὴ φουρτούνα φοβερὴ ἐβούζε γύρω καὶ χιονοστιβάδες ἐπεφταν μὲ καταχθόνια μεγαλοπρέπεια κάτω στὴς σκουτείνες φάραγγες.—Οἱ διὸ ἀνθρώποι ἀνέβαιναν πάντοτε.—Ὁ ἕνας ἦταν νέος καὶ ἔμπορεύσε ν' ἀνεβαίνει περὶ γρήγορα, μ' ἀναγκαζότανε νὰ πιριμένει καὶ τὸν ἄλλο ποῦ ἦταν γέρος κι' ἀνέβαινε μὲ ἀσταθὲς βῆμα, κρατώντας στὸ χέρι του κι' ἕνα γερὸ ραβδί.

Σὲ λίγο ὁ γέρος ἀποστατημένος, εἶπεε χάμω μὴ μπορῶντας νὰ πῆει μπρῶς.

— Παιδί μου! τὰ πόδια μου ἐκόπικαν... δὲ μπορῶ περὶ!

— Κάνε κουράγιο πατέρα, σὺν φητάσουμε στὸ μοναστήρι θὰ ξεκουρασθῆς—πατέρα—Δὲ σοῖ δίνει ζωὴ κείνο τὸ φῶς ἐκεῖ πάνω... ποῦ σοῖ ἀνιψιέται ἀνιψίψη;—

— Ἀνέβηκα πολλές φορές, παιδί μου, μὰ αὐτὸ τὸ ἀνέβασμα μοῦ φαίνεται πῶς θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο.—Ἐσένα σοῖ δίνει ζωὴ καὶ θάρρος ἡ νεότης, μὰ σ' ἐμένα ἔχει παγώσει τὴν ὑπομονὴ ἡ κριὰ τῶν γηραιῶν.—Κι' ὅμως πρέπει ν' ἀνεβῶ ἐκεῖ πάνω.

— Μὰ πῶς;!

— Θυμίσαι ὅταν ἦσουν μικρός... Ἐγὼ σ' ἐφέρων στὴν ἀγκαλιά μου ὡς ποῦ μπόρεσες νὰ στηθῆς στὰ πόδια σου. Πάρε με τώρα καὶ σὺ στὴν ὁμοίαν σου καὶ κάνε θάρρος νὰ μ' ἀνεβῶς ἐπάνω.

— Μὰ πατέρα ὁ δρόμος εἶν' ἐπικίντυνος καὶ καθόλου παρήξεν νὰ γκρεμιστοῦμε καὶ οἱ διὸ σ' ἕνα βάραδρο... κι' ἀφοῦ ὀλῶ τὰ χέρια μου πιασμένα πῶς θὰ κερῶ; Ἄλλ' ἂς εἶναι εἶπε, καὶ τὸν ἄδραξε μὲ τὰ διὰ του χέρια καὶ τὸν ἐπῆρε στοὺς ὤμους του.—Ἐπροχωροῦσε μὲ βῆμα βαρὺ—Ἐφῆσαν σ' ἕνα μονοπάτι ποῦ ἦταν ἀνιματῶν σὲ μιά φάραγγα βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶ γκρεμῶς.

— Στάσου νὰ κατεβῶ, λέει ὁ πατέρας, γιατί ἐδῶ εἶνε ἐπικίντυνον τὸ μέρος!

— Ὅχι! εἶπε ὁ γιὸς καὶ προχώρησε.

Μὰ σκοντάφτει ὁ γιὸς μιά, διὸ σὲ μιά πέτρα καὶ πέφτει—Τὰ χέρια ἀφῆνουν τὸν πατέρα, καὶ ὁ πατέρας γκρεμίζεται κάτω στὸ βάραδρο... κι' ὁ γιὸς μόλις πρόφθασε νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὴν πέτρα—νὰ κερῶ. Τὸ μέρος ἦταν τόσο ἐπικίντυνον, ποῦ ἦταν θάμα νὰ πιστῇ κανεὶς καὶ ἕμερα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ...

Μὴν τόκανε ἐπίτιδες;

Μὰ καὶ πάλι μὲ κίντυνον τῆς ζωῆς του; Δὲν ξέρω, μὰ ὁ νῦν χωρὶς νὰ προσέξῃ στὴν πτώση τοῦ πατέρα, ἐπῆλθε ἀλαφρὸς καὶ ξανάρχισε, ν' ἀνεβαίνει τρέχοντας, σὰ νᾶφενε τὴν Ἀδμὰ ποῦ κατάλειπε τὸν πατέρα του καὶ μπορῶ νὰ πῶ χαρούμενος, γιατί ἐλαφρώθηκε. Κάτω ἀκούστηκε ὁ κρότος ἐνὸς πτώματος ποῦ γίνονταν συντρίμι στὴς πέτρες καὶ μιά φωνὴ ποῦ μέσ' ἀπὸ τὴν ἀδύσσο φώναζε: οἱ πεθαμένοι στὴν ἀδύσσο καὶ οἱ ζωντανοὶ στὴ ζωὴ.

Θ. ΜΑΤΡΟΜΑΤΗΣ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53, 54 καὶ 55 φύλλα)

Οἱ παπᾶδες.

Καὶ μιά μέρα ἔκαμεν ὁ κ. Ζαράτουςτρας ἕνα στοὺς μαθητὰς του μιά παραβολὴ καὶ τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

«Νὰ οἱ παπᾶδες: καὶ ἂν καὶ εἶνε ἔχθροι μου περᾶτε μου σιγὰ ἀπὸ μπροστὰ τους καὶ μὲ χαμηλωμένα τὰ σπαθιά!

Καὶ σ' αὐτοὺς ἀνάμεσα ὑπάρχουν ἥρωες: πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπαθον πολὺ—γι' αὐτὸ θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς ἄλλους νὰ πάσχουν.

Εἶνε κακὴ ἔχθροι: Τίποτε δὲν εἶνε ἐκδικητικώτερον ἀπ' τὴν ταπεινώσῃ τους. Κ' εὐκολα λερόνεται ὅποιος τοὺς ἐγγίζει.

Μὰ τὸ αἷμα μου εἶνε γενιὰ μὲ τὸ δικό τους, καὶ θέλω τὸ αἷμά μου νὰ ξερῇ νὰ τιμειέται μὲς' στὸ δικό τους.»

Κι' ὅταν αὐτοὶ εἶχαν διαβῆ, ἔπιασε τὸν Ζαράτουςτρα ἕνας πόνος: δὲν εἶχε παλαίσει πολὺ καιρὸ μὲ τὸν πόνο του, κ' ἐσηκώθη καὶ ἄρχισε νὰ μιλά.

«Μοὺ κάμνουν λύπη αὐτοὶ οἱ παπᾶδες. Δὲν τοὺς χωνεύω, μὰ αὐτὸ γιὰ μένα εἶνε τὸ λιγώτερον, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ὑποφέρω καὶ ὑπέρερα μαζὺ τους. ἀιχμάλωτοι εἶνε γιὰ μένα, καὶ σημειωμένοι. Ἐκεῖνος, ποῦ ὀνομάζουν λυτρωτὴν, αὐτὸς τοὺς ἐρρίξε στὰ λόγια:

Σὲ δεσμὰ ἀπὸ Ἀζιὲς ψεύτικες καὶ λόγια πλανημένα. Ἀχ καὶ νὰ βρισκόνταν κανεὶς κι' αὐτοὺς νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν λυτρωτὴ τους!

Σ' ἕνα νησί ἐνόμιζαν πῶς βγαίνουν νὰ πατήσουν πὰς τοὺς τραβοῦσε ἡ ὀκάσσα γύρω μὰ κύταζε ἦταν!

Τέρας κοιμισμένο!

Ἀζιὲς ψεύτικες καὶ πλανημένα λόγια: εἶνε τὰ χειρότερα τέρατα γιὰ τοὺς θνητοὺς—πολὺν καιρὸ κοιμᾶται σ' αὐτοὺς καὶ καρτερεῖ ἡ Μοῖρα.

Ἦστερα ὁμοῦς ἐπὶνᾶ, ἐρχεται πρῶγος καὶ καταπίνει τὴν κάθε κατοικία ποῦ χτισθῆκεν ἐπάνω της.

Ὡ, γιὰ κυτᾶτε αὐτὲς τῆς κατοικίης ποῦ αὐτοὶ οἱ παπᾶδες ἔχτισαν. Ἐκκλησίαι τῆς λέν τῆς μωροκαπιωμένης τῶν αὐτῆς κατοικίης.

Ὡ αὐτὸ τὸ φῶς τὸ ψεύτικο, ὁ πνιγνὸς ἀγέρας!

Ἐδῶ ποῦ ἡ ψυχὴ στὰ ὕψη τῆς ἐπάνω—γιὰ νὰ πετάξῃ δὲν τοῖμα!

Ἀλλὰ ἡ Πίστη τους εἶσι τοὺς προστάζει «γονατιστοὶ νὰ μπαίνετε, οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὴ σκάλα!»

Ἀλήθεια προτιμῶ νὰ βλέπω ἕνα μάτι ἀδιάντροπο παρὰ τὰ χαμηλωμένα μάτια τους ἀπ' τὴν ντροπὴ καὶ τὴν εὐλάβειά τους!

Ποῖς τῆς ἐδημιούργησαν αὐτὲς τῆς κατοικίης καὶ σκάλες τῆς Μετανοίας; Δὲν εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ γύρευαν γιὰ νὰ κρυφθῶν, κ' ἐντρέπονται τὸν καθαρό οὐρανὸ μπροστὰ νὰ βγοῦν.

Καὶ τότε μόνον ὅταν ὁ οὐρανὸς καθαρὸς κυτᾶει πάλι μέσα ἀπὸ θέλους χαλασμένους καὶ βλέπει τὸ

χορτάρι καὶ παπαρῶνες κόκκινες σὲ γκρεμισμένους τοίχους,—τότε κι' ἐγὼ πάλι στὰ σπήτια τούτου τοῦ Θεοῦ ὁ κλίνω τὴν καρδίά μου. κ' ἀλήθεια ἦταν πολὺς ἥρωϊσμός στὴν προσευχὴ τους μέσα.

Καὶ τὸν Θεὸν τους δὲν ἤξευραν ἄλλοῶς νὰ ἀγαπήσουν παρὰ ἀφοῦ ἐσταύρωσαν τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ ξύλου.

Καὶ μὲ τὸν νοῦ τους ἐβαλαν σὺν τοὺς νεκροὺς νὰ ζήσουν καὶ ἐτόλξαν μὲ σάβανα τὰ πτώματά τους μαῦρα, ἀκόμα καὶ τὰ λόγια τους μυρίζουνε νεκρίλα.

Καὶ ὅποιος ζῇ κοντὰ τους ζῇ σὲ βρωμάνερ κοντὰ, ποῦ ἀπὸ μέσα βγαίνει γλυκὴ καὶ μελαγχολικὴ τοῦ βάρβαρου τραγοῦδι.

Καλλίτερα τραγοῦδια ἔπρεπε νὰ μοῦ τραγουδοῦν νὰ μᾶθω νὰ πιστεύω κ' ἐγὼ τὸν λυτρωτὴ τους. λυτρωμένοι ἔπρεπε νὰ μοῦ φαίνονται οἱ μαθηταὶ του!

Γυμνοὺς ἤθελα νὰ τοὺς δῶ! Ἦ ὁμορφιὰ μονάχα ἔπρεπε τὴν μετάνοιαν στὸ κόσμον νὰ κηρύχνῃ.

Μὰ ποῖον θὰ πείσῃ αὐτὴ ἐδῶ ἡ μασκαρωμένη Ὀλὴψη!

Ἀλήθεια, οἱ λυτρωταὶ τους δὲν ἦλθαν ἀπ' τὴν ἐλευθερίαν κ' ἀπὸ τὸν ἑβδόμο οὐρανὸ τῆς ἐλευθερίας! Ἀλήθεια, δὲν ἐπεσπάρτησαν ποτὲ ἐπάνω στὰ ταπέτα τῆς Γνώσεως!

Τὸ πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος τῶν ἦταν γεμάτο τρύπες, κ' ἐβάλλανε τὴν τρέλλα τους σὲ κάθε τρύπα μέσα, αὐτὸ τὸ στούπαμά τους, ὅπου Θεὸν τ' ὀνόμασαν.

Τὸ πνεῦμα τους ἐπνίγηκε στὴν εὐπλαγχνία μέσα, κι' ὅταν πιά ἐφούσκωναν καὶ παραφούσκωναν ἀπ' τὴν πολλὴν εὐπλαγχνία, ἐπάνω πάντα ἔπλεε μιά μεγάλη τρέλλα.

Βιαστικοὶ καὶ μὲ φωνὲς ἐσπρωχναν τὸ κοπάδι τους κατὰ τὸ μονοπάτι ποῦ βγαίνει γιὰ τὸ Μέλλον.

Ἀλήθεια, κι' οἱ βοσκοὶ αὐτοὶ ἀνῆκαν μιά φορὰ στὰ πρόβατα!

Πνεύματα μικρὰ κ' ἐυρύχωρες ψυχὲς εἶχαν αὐτοὶ οἱ βοσκοὶ, μὰ, ἄδερφοί μου, τί τόποι μιαιροὶ ἦταν ὡς τότε κι' ἡ ἐυρύχωρες ψυχὲς!

Ἐσημαδεῖν μ' αἵματα τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει καὶ τὴν τρέλλα τους ἐδίδασκε πῶς μ' αἷμα ἀποδείχτει κανεὶς τὴν ἀλήθεια.

Μὰ τὸ αἷμα εἶναι ὁ χειρότερος μάρτυρας τῆς Ἀληθείας.

Τὸ αἷμα φαρμακώνει καὶ τὸ πιὸ ἄγνόν δόγμα, καὶ τὸ μεταμορφώνει σὲ τρέλλα καὶ μίσος τῶν καρδιῶν.

Κι' ὅταν κανεὶς περᾶ ἀπὸ φωτιά γιὰ τὸ δόγμα του.

— Τί σημαίνει αὐτό! Ἐχει πολὺ νὰ κάμῃ, ἀλήθεια, νὰ βγαίῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ κάψιμο τὸ ἴδιο του τὸ δόγμα.

Θερμὴ καρδιὰ καὶ καρδιὰ ψυχρὴ: ὅπου αὐτὰ συναντιοῦνται ἐκεῖ γεννίεται ὁ ἀνεμοστρόβιλος, σὲ